
Případ pečetního prstenu

Lucie Pilátová

Máma na mě čekala s hrnkem bylinkového čaje. Ubrečená, vyděšená, zestárlá během pár hodin snad o dvacet let.

„Mami,“ objala jsem ji.

„Holčičko moje,“ klepala se jí brada, „bude to dobré. Uvidíš. Lukas Andílka přiveze.“

Sledovala jsem ho, jak pobíhá po bytě a balí se. Za deset minut byl připravený.

„Lásko,“ naklonil se ke mně, „do zítra jsem zpátky i s Timem, tak připrav slavnostní jídlo.“

Neodpověděla jsem. Pokrčil rameny, řekl, že zavolá a odešel.

„Ví to táta?“ zeptala jsem se mámy.

„Ano. Lukas mu volal. Jel k Aldovi, to je ten jeho kamarád, který provozuje sportovní letiště. Že by ho zkusili hledat ze vzduchu.“

„Aha.“ Aniž by si to máma uvědomila, vnukla mi nápad. V pracovním měl táta uložený dron, se kterým jsme chodili létat. Zkontrolovala jsem baterku a zavolala Benovi.

„Ahoj, jak je?“ pozdravil.

„Takže už to víš,“ odhadla jsem z jeho hlasu.

„Jo, od Federica.“

„Tak mě teď dobře poslouvej. Na moji zodpovědnost vezmeš firemní mazdu a přijedeš k nám. Zůstaneš dole. Řeknu mámě, že sis přijel půjčit kvůli práci dron a že stojíš na vjezdu, takže ti ho musím odnést.“

„Dobře.“

„A podstatná věc. Než přijdu, přisedneš si na sedadlo spolujezdce.“

„Tak v tomhle nejedu.“

„Bene Evansi, pokud mi odmítneš pomoc, postarám se o to, aby tě Balmer co nejrychleji vykopl. A kromě toho řeknu Eleně, co jsi za šmejda.“

„Proč Eleně?“

„Nedělej ze mě debila.“

„Co když mě vykopne za to, že jsem ti pomohl?“

„Musím znovu opakovat, že spolu budeme pracovat v Elementu?“

„Ne. Jedu. Až se budu blížit, prozvoním tě.“

Ze skříně v ložnici jsem vytáhla sportovní oblečení a z trezoru pouzdro se zbraní. Zbývalo naházet do batohu pár věcí včetně nabíječky, powerbanky a tabletu. Sotva jsem se převlékla, zavibroval mi na nočním stolku mobil s Benovým jménem. Vymáčkla jsem ho a hodila telefon do kapsy. Potichu jsem se vplížila do předsíně a postavila batoh za dveře.

„Danielko?“ ozvalo se z kuchyně.

„Mami, volal Ben. Přijel si pro dron. Stojí na chodníku, pospíchá. Donesu mu ho.“

Přihnal se z kuchyně. „Nene. Já to udělám.“

„Nesmysl. Potřebuji mu ještě něco říct. Víš co, udělej kafe, vrátím se hned.“

Popadla jsem zavazadla, a než stačila cokoli namítnout, zabouchla jsem za sebou a zamkla. Rychle jsem seběhla dolů, Ben mi pomohl naházet věci na zadní sedadlo a vyrazili jsme.

„Mohla bys mi říct, kde ho chceš hledat?“ ozval se po chvilce, když jsme vyjeli z Curychu.

„Vytoč mi mámu, je v seznamu jako Katka Spagnolo.“

Našel její číslo a zmáčkl zelený emotikon.

„Danielo?“ ozvala se okamžitě.

„Mami, promiň. Musíš to vydržet do večera, než se vrátí táta.“

„Můžeš mi alespoň říct, kam jedeš?“

„Pro Tima,“ odpověděla jsem a zavěsila.

„Tak povídej,“ začal Ben.

„Do Lesova s ním nepojede. Je mu jasné, že by mi Julie okamžitě volala, jestli jsem to dovolila. Takže míří do Salzburgu. Má tak tři hodiny náskok.“

Rodině tam zůstal byt po pradědečkovi, žije v něm Michaelova babička. S tou míval dobré vztahy, tak si myslím, že se schová tam.“

„Jednou jsem tam byl. Ale už si přesně nepamatuji, kde to je.“

„Já jo.“

„A co potom? Čekáš, že ti Tima vydá dobrovolně?“

„Čekám, že mi zavolá a bude chtít, abych se k němu vrátila.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Včera mi to řekl.“

„Řekla jsi mu, že jsi vdaná?“

„Samozřejmě. A myslím, že to byl nějaký spouštěč k tomu, co udělal.“

„Chudák Timo.“

„Dá to. Musí, je po mně,“ pronesla jsem rázně. V duchu jsem se ale modlila, abych měla pravdu.

„Dejme tomu, že tam bude. Co chceš dělat dál?“

„Vzala jsem s sebou dron. Nenápadně zjistíme, jestli je u babičky.“

„Umíš s ním létat?“

„Naposledy jsem byla s tátou trénovat asi před půl rokem. Snad si to ještě pamatuju.“

„Jsi blázen.“

„Poklona, kterou chce slyšet každá ženská.“

„Jelikož mě včera Katka adoptovala, ségře nadávat povoleno.“

Další dvě hodiny jsme mlčeli.

„Vidělas ho?“ vykřikl Ben, když jsme projížděli kolem odpočívadla u Landsbergu.

„Koho. Ebnera?“

„Ne. Stálo tam vaše auto a u něj Lukas.“

„To jsi ho v té rychlosti poznal, jo?“

„Poznal.“

„Tak to bych měla přidat.“

„Hele, neblbni, nechci se zabít.“

„Já taky ne, neboj.“

Z palubky se ozvalo zvonění. Lukas.

„Mám to vzít?“ zeptal se Ben.

„Samozřejmě.“

„Ahoj, zlato, jak je?“ ozvalo se.

„Snažím se.“

„Nevíš, kde je Ben?“

„Vedle mě. Dělá mi společnost.“

„Aha. No my jsme v Německu a právě kolem nás projela firemní mazda.“

„Takových jezdí,“ zareagovala jsem překvapivě klidně.

„Jo, ale jenom jedna má sledovací zařízení v mém mobilu.“

„Co já s tím?“

„To mi řekni ty. Markus s Julianem jsou v práci a Federico v povětrí. Ostatní si musí o klíčky k mazdě nejdřív požádat. A před chvílí mi volala asistentka, že chybí právě tyhle klíčky a že je asi ukradl Ben. Co mi k tomu vy dva povíte?“

„Bena nech na pokoji. Za nic nemůže. A mimochodem, snad sis nemyslel, že zůstanu doma. Je to moje dítě.“

„K tomu jsme si snad něco řekli.“

„Víš, jaký je nejkratší konec téhle debaty?“ položila jsem mu zcela jednoduchou otázku.

„Tak to by mě tedy opravdu zajímalo. Otočíš to a pojeděš zpátky?“ zařval.

„Tenhle.“ Ukončila jsem hovor.

Ben spustil hysterický nářek. „Já jsem to říkal. Vyhodí mě.“

„Uklidni se. Nic takového se nestane. Vsadím se ale, že mu to vyzvonila ta káča s výstřihy jak vrata od stodoly.“

„Je děsná,“ zhodnotil ji Ben.

„Řeknu ti, co teď uděláme. Vlastně ty, protože musím řídit. Najdi v tabletu soubor s označením Zápisník. Je hned na ploše. Jsou v něm ofocená jména a telefonní čísla. Vytoč to na Gabi Ortovou.“

„Prosím?“ ozvalo se po chvílce z mikrofonu.

„Ahoj, Gabi. Tady Daniela Spagnolo.“

„Ne,“ zareagovala moje dávná kamarádka a vzápětí zaječela: „Daniela umřela, protože kdyby ne, tak by mi dávno zavolala!“

„Hele, Prcku,“ pokračovala jsem přezdívkou, po které vždycky následovala smršť nadávek.

Z plných plic se rozesmála. „Danny, já tomu nemůžu uvěřit. Kde jsi?“

„Jsem fakt hrozná a omlouvám se. Slibuju, že všechno napravím.“

„No to doufám,“ zahlaholila. „Jsi v Salzburgu?“

„Budu tam asi za hodinu a něco bych od tebe potřebovala.“

„Povídej.“

„Máš auto?“

„Mám.“

„A půjčíš mi ho?“

„Jasně.“

„Já ti na oplátku nechám to naše, než se vrátím.“

„Přijed', bydlím pořád na stejné adrese,“ řekla a ještě oznámila, že spím u ní.

„Co to bylo?“ zašklebil se Ben.

„Kdysi dělala prodavačku ve firemní prodejně Ebnerových. Je s ní děsná přča. Věčně si střílela z Michaela. Místo aby jí to vracel, postaral se jí o vyhazov. Půjčila jsem jí nějaké prachy, než si najde nové místo, protože mi za něj bylo trapně. Měla tenkrát malé dítě, starou matku a rozpadající se domek na předměstí.“

„No dobře. Zajedeme k ní a vezmeme si její auto. I kdybychom nechali stát mazdu někde v garáži, Lukas ji najde.“

„Řekne mu, že jsme ji u ní zaparkovali, ale už nemusí dodat, že jsme si od ní půjčili její auto. A už vůbec nebude vykládat, kam jsme jeli, protože jí to neřeknu.“

„To je tak pitomé, že by toho mohlo vyjít.“

„To vyjde, brácho,“ ujistila jsem ho a na posledních pár desítek kilometrů sešlápla pedál až k podlaze.

Gabi už nás vyhlížela. Rychle otevřela bránu, abychom mohli vjet na zahradu.

„Není to kradené?“ zeptala se, když jsem vystoupila.

„Není. Neboj,“ objala jsem ji. „Nejspíš se tady objeví jeden chlápek a bude se vyptávat na mě a tady na Bena. Řekni mu, prosím tě, že jsme u tebe nechali zaparkované auto a šli do města pěšky.“

„Co je zač?“

„Můj manžel.“

„Ty ses vdala?“

„Jo, všechno ti povyprávím, až se vrátíme. Půjčíš nám teda auto?“

Podala mi klíčky. „Je to tamhleten golf,“ ukázala rukou na postarší vůz parkující naproti přes ulici.

„S manuálem?“ zděsila jsem se.

„Ty jsi byla vždycky dámička, vid'?“ rozesmála se.

„Budu řídit já,“ rozhodl Ben a vzal mi klíčky.

Poděkovali jsme, přehodili zavazadla a zamířili do centra.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ řekl Ben.

„Povídej.“

„Proč nemáš ta čísla v telefonu?“

„Když jsem odjela za tátou, nechtěla jsem, aby mě kdokoli našel. Dokonce jsem si změnila i svoje číslo. Ale pár kontaktů jsem si opsala a uložila do tabletu. A vidíš, jak se to teď hodilo.“

„Bála ses, že by tě tak zoufale hledal a obvolával všechny tvoje kamarádky?“

„Blbá, co?“

„To jsi řekla ty,“ konstatoval suše.

Dojeli jsme do starého města.

„Asi trefím k Juliině firmě a do Gryfu, ale do toho bytu mě musíš navigovat.“

„Jasně. Tak jeď ke Gryfu.“

Když po pár minutách přijížděl k ošuntělé vilce, zatrnulo mi.

„Jeď dál. Na konci ulice se dáš doprava. Pojedeš podél celého bloku. Přejedeš hlavní. Tam je malý park. Kolem něj doleva, až se dostaneš k malému parkovišti. Patří k domu, kde bydlí Michaelova babička.“

Ben se proplétal ulicemi dle mých instrukcí, a dokonce se mu podařilo najít místo k parkování.

„Nepůjdeme se nejdřív podívat, jestli tady nemá auto?“ napadlo ho, když jsme vystoupili.

„Zní to logicky. Problém je ale v tom, že Ebnerovi mají garáž. Bohužel si už nepamatuji, která to je,“ mávla jsem k několika uzavřeným garážovým stáním vedle domu.“

„Stejně se tam mrknu,“ řekl Ben a vydal se na obhlídku.

Mezitím jsem sestavila dron a z druhého kufříku vytáhla zbraň.

„Je to nutné?“ zeptal se, když se vrátil a viděl mě, jak si ji připevňuji k opasku.

„Je.“

„Hele, aby ses nedostala do maléru. Strejdu zvládnou, ale nerad bych pak Timovi dělal i mámu.“

„Máš smůlu, tohle první místo patří Balmerovi.“

„Chceš mě vynervovat?“

„Nekecej. Vypni vyzvánění mobilu, popadni dron a jdeme.“

„Počkej,“ chytil mě za ruku. „Pamatuješ si, ve kterém patře je ten byt?“
„V posledním. Dva pokoje jsou otočené směrem do parku, jeden do dvora a jeden na hlavní, ta je z druhé strany.“

„Potřebujeme se dostat o něco výš a schovat se. Takže to vezmeme tudy,“ nasměroval mě ke vchodu do parku.

Rychle jsme jím proběhli až na konec ke zděnému plotu.

„Co tady budeme dělat?“ podivila jsem se.

„Vylezeme nahoru. Zeď je dost široká, takže se po ní dá chodit. Navíc nebudeme v těch stromech nápadní.“

Měl pravdu. Když jsme vyšplhali na plot, opatrně jsme přeběhli do místa, odkud byla dobře vidět zadní část domu.

„Jsou to tamhleta okna,“ ukázala jsem na jediné čtyři potemnělé body. Všude kolem se svítilo.

„Že by nebyli doma?“ podotkl Ben.

„Podíváme se.“ Zapnula jsem dron a připravila ho k letu.

„A teď se brácho modli, aby si ho nikdo nevšiml,“ kývla jsem na Bena a pak už jsem se soustředila jenom na řízení a snímání obrazu. Po pěti minutách, když dron obkroužil všechna okna, jsem ho navedla zpět. Po přistání stačilo sundat kameru a zapnout záznam.

„Koukej,“ zašeptala jsem, „to je babička a ten grázl.“

Ben mě nevnímal a díval se k místu, kde jsme parkovali.

„A tamhle je tvůj manžel,“ podotkl suše.

„Ježíši,“ vydechla jsem a zatukala na hodinky.

„Asi nemá smysl zdrhat, vid’?“

„Zůstaneme tady a uvidíme, co se bude dít.“

Lukas s nějakým chlapem mířili ke vchodu do parku.

„To je ten, co s ním byl v autě,“ pošeptal mi Ben.

Chvilku okouněli, pak se otočili a zmizeli.

„Co uděláme?“ zeptal se můj parták.

„Vylákám toho šmejda ven,“ řekla jsem. „Ty zazvoníš na Neumannovy, to jsou sousedi. Představíš se jako Ebner a požádáš je, jestli ti můžou otevřít bzučákem, že sis omylem nechal klíč od vchodových dveří doma a nechceš zvonit na babičku, protože syn právě usnul. Pak vyběhneš nahoru a zaklepeš na babku. Až otevře, vlítneš dovnitř, popadneš Tima a poběžíš k autu. Já Michaela odvedu do parku, aby tě neviděl. Jakmile budete ve voze, zavolaš mi. Mám zapnutou vibraci, ucítím to.“

„Mám daleko hlubší hlas než ten blbeček. Poznají, že jsem někdo jiný.“

„Tak kašli, dělej, že kýcháš. Když jim povíš konkrétní informace, nic je nenapadne. Pokud si dobře vzpomínám, musí jim být už taky přes osmdesát.“

„A co babka?“

„Řekneš jí, že jsi od Julie a jdeš pro Tima.“

„Na to mi skočí?“

„Je stará. Nejspíš jo. A když ne, tak budeš muset improvizovat.“

„Jestli bych neměl jednodušší práci u speciálních jednotek...“

„Nežvaň a padej se připravit. Jdu volat.“

Michael to vzal hned.

„Ahoj, Danielo,“ pozdravil.

Chtělo se mi říct něco hodně vulgárního, ale včas jsem se zarazila a vši silou se přinutila říct: „Ahoj. Můžeme si promluvit?“

„Budu rád,“ odpověděl.

„Jsem venku před domem.“

„Kde?“

„Před tvým domem v Salzburgu.“

„Ty jsi přijela za mnou?“

„Hlavně za svým synem, Michaeli.“

„Chtěla jsi říct za naším synem.“

„Jistě, za naším synem. Můžeš jít ven? Navrhuji malou procházku na neutrální půdě, abychom probrali, co dál.“

„Dobře. Mrknu na Tima a přijdu.“

„Je v pořádku?“

„Proč by nebyl?“

„Myslela jsem, jestli není unavený.“

„Byl, ale před chvílkou usnul.“

„Čekám dole.“

„Dej mi pár minut,“ řekl.

Připravila jsem znovu dron a nechala ho ve startovní poloze na zdi. Pak jsem seskočila dolů a vyběhla z parku za Benem. Bylo to jen tak tak. O minutu později se rozsvítilo ve vestibulu domu a otevřely se dveře výtahu, ze kterého vyšel Michael. Na vteřinu se zastavil ve vchodu.

„Jsi tu sama?“ zeptal se podezřívavě.

„Vidíš někoho dalšího?“ řekla jsem. „Nebudu chodit kolem horké kaše. Takže mi řekni, jak si to představuješ dál.“

„Zařídím pro nás nový život.“

„Jak?“ ušklíbla jsem se a pomalu odcházela od domu.

„Všechno tady prodám a odstěhujeme se.“

„Už v Curychu jsem ti řekla, že jsem vdaná.“

„No a co? Všude tě dneska rozvedou na dálku. Anebo ti udělám další dítě, které bude úředně toho tvého manžílka, a on nám bude muset platit výživné. Ideální,“ pronesl nepřijemným tónem.

„Zapomněl ses zeptat, jestli to připadá ideální i mně.“

„Pořád mě miluješ,“ zaskřehotal.

„A ty pořád trpíš přehnaným sebevědomím.“

Došli jsme ke vchodu do parku.

„Chceš jít dovnitř?“ zeptal se.

„Proč ne?“ přikývla jsem.

V duchu mě napadlo, že zatím mi plán vychází až podezřele snadno.

„Škoda, že jsi tenkrát utekla. Mohlo být všechno jiné.“

„Věříš tomu, že lepší? Já už ne,“ přiznala jsem.

„Chtěl jsem si tě vzít.“

„Tak jsi mě neměl podvést. Bůhví, kolikrát jsi to udělal.“

Chytil mě za ruku, až jsem bolestí sykla.

„Tohle už nikdy neříkej,“ zareagoval vztekle.

„Budu si říkat, co budu chtít.“

„Proč ses nevrátila, když jsi zjistila, že čekáš moje dítě?“

„Že bych přilezla zpátky? V naší posteli už bylo obsazeno. Mimochodem, proč jsi mě nehledal?“

„Byl jsem u tvé mámy. Vyhodila mě.“

„Řekla ti, že jsem u táty.“

„Nevěděl jsem, kde bydlí.“

„Adresu sis klidně mohl zjistit. Prostředky jsi na to měl. Jenže tvoje ješitné ego se nepřeneslo přes fakt, že tě holka jako já koplá do zadku.“

„Zmlkni,“ zasyčel a chytil mě za bundu.

V další chvíli se zastavil. „Co to tam máš?“ řekl a pokoušel se mi sáhnout do kapsy, kde právě zavibroval mobil.

„Telefon,“ vyštěkla jsem a prudce ho odstrčila, až málem upadl.

„Někdo ti volá. Takže tady nejsi sama,“ zasyčel.

„Je to signál pro příjem mailu,“ pokoušela jsem se zamluvit fakt, že je Ben s Timem nejspíš už v autě.

„Lžeš,“ vyštěkl.

„Přestaň mě laskavě urážet.“

V tom se rozezněl jeho telefon. „To je babička. Timo se nejspíš probudil. Musím zpátky.“ Přijal hovor.

Zvedl se a pomalu mířil k bráně. Babiččino brebentění bylo slyšet až ke mně. Chvilku ji poslouchal, pak řekl, „nikoho nevolej“ a zavěsil. Otočil se zpátky ke mně a jeho výraz se změnil. Jestli měl v sobě před chvílí alespoň nepatrnou špetku normalnosti, byla pryč. Došel až ke mně a vrazil mi ohromnou facku. Nečekala jsem to, takže jsem se odporoučela k zemi. Rychle se sehnul, chytil mě za bundu a postavil.

„Kde je?“ usmál se s výrazem psychopatického šilence.

„Kdo?“ vysoukala jsem ze sebe opatrně.

Vrazil mi další facku. „Už si vzpomínáš?“ Znovu se nebezpečně usmál.

„Právě jsem zapomněla,“ vyštěkla jsem a ránu mu vrátila.

Nejspíš ho to překvapilo, protože se na moment zarazil. Následný rychlý kop mezi nohy ho poslal k zemi.

„Takže ještě jednou. Právě jsem zapomněla na to, co kdy mezi námi bylo. Ještě jednou se přiblížíš k Timovi a zabiju tě.“

Ležel na zemi, svíjel se a kňučel. Zamířila jsem k východu. Šustění za mnou mě přinutilo se zastavit a otočit. Možná proto nebyl náraz tak prudký. Jenže jsem zakopla o kořen stromu a po mírně se svažující zemi jsem se kutálela o pár metrů níž. Než se mi podařilo vstát, Michael po mně znovu skočil. Chybělo málo a vyrazil mi dech.

„Tak co, jak se ti to líbí? Takhle ze zadu jsi to měla vždycky ráda, ne?“ zachechtal se.

Těžko říct, jestli únava nebo metrácí živé váhy mi nedovolily se ani pohnout. Čekala jsem na sebemenší možnost se mu vysmeknout. Můj plán začínal mít očividné trhliny. Chytil mě ze zadu a snažil se mi vysoukat mikinu a triko. Jeho upoceně ruce plazící se po mém břiše a zádech mi zvedly žaludek. Kolik dezinfekce tohle smyje, napadlo mě celkem nesmyslně, když jsem se snažila dostat z jeho sevření.

„Užijeme si to, lásko,“ zafuněl mi do ucha.

Vzhledem k pozici, v jaké jsem se nacházela, mi velmi rychle došlo, že si nepomůžu, když začnu ječet nebo se jakkoli vzpoutet.

„Nemůžu dýchat. Jsi moc těžký.“

Nereagoval a dál mě osahával.

Jeho ruka se přemístila na můj bok. „Co to tady máš?“

„Nic,“ vydechla jsem.

„Ale, ale, tak ty sis na mě přinesla pistoli,“ poznamenal a vytrhl ji z pouzdra. „No výborně, alespoň si užijeme větší zábavu.“ Zvedl se a nařídil mi, abych vstala.

„Michaeli, neblbni. Já ti teď tady slíbím, že na to všechno zapomenu a nikomu neřeknu, co jsi provedl. Jsem ochotná se domluvit i na setkáváních s Timem. Jenom mi vrať tu pistoli,“ spustila jsem.

„To ti tak budu věřit. Nejdřív mi vyhrožuješ, že mě zabiješ, a nejspíš bys to opravdu udělala. A pak se strachy poděláš a slibuješ hory doly.“

„Tohle už ale není legrace. A slíbit ti můžu jenom jediné, že tě neudám, protože se očividně potřebuješ léčit.“

„Cos to řekla, ty náno? Já ti ukážu,“ vykřikl a uhodil mě hlavní do obličej. Nejspíš ji odjistil a pak omylem zmáčkl, protože z ní vyšla rána. Stačila k tomu, abych v sobě sesbírala poslední zbytky síly a vyrazila mu zbraň z ruky.

„Ty hajzle, málem jsi mě postřelil,“ zařvala jsem a začala ho mlátit hlava nehlava.

Zakryl si obličej, pak se zhroutil na zem a rozbrečel se. Sedla jsem si vedle něj a rozbrečela se taky. Ani jsem si neuvědomila, že se zvedl. Udělal pár kroků, sáhl do trávy pro zbraň a namířil na mě.

„Naposledy ti dávám možnost si vybrat. Buď já, nebo ten frajer.“

„Zapomněl jsi na mého nejdůležitějšího chlapa.“

„A to je jako kdo?“

„Kdybys aspoň trochu cítil otcovskou lásku, napadlo by tě to. Timo.“

„Máš tu drzost mi vyčítat otcovskou lásku? Ty, která jsi mi zapřela mého kluka?“

„Svoji chybu jsem se snažila napravit. Problém je ale v tom, že ty v sobě žádnou otcovskou lásku nemáš. Protože v sobě nemáš žádnou lásku. Možná tak sám k sobě.“

„Skončíme to,“ řekl.

„Nejdřív ti ale něco řeknu. Jestli mě chceš zastřelit, prosím, posluž si. Pro mě je totiž nejdůležitější, že je Timo v bezpečí. Tobě se neuleví. Nikdy ho už neuvidíš. Možná to nevíš, ale podle švýcarských zákonů není možné

uvést v rodném listě otce dítěte, když ten není u porodu nebo k tomu nedá výslovný souhlas. Takže kolonka otec je v tom Timově prázdná. Budou se o něj starat naši a můj manžel, který ho nade všechno miluje. A ty, až vylezeš po dvaceti letech z vězení, se k němu nebudeš moct ani přiblížit, protože jinak tě zabijou. Zůstane ti jenom Julie. Ta už tě má ale taky plný zuby. Jenže se ti to bojí říct.“

„Tak dost,“ zařval.

I když se už setmělo, neunikl mi pohyb na zdi, kde zůstal odložený dron. Z nepatrně se zvedajících větví tiše vzlétl a mířil směrem k nám. Blížící se jemné vrčení přinutilo Michaela se ohlédnout. V tu chvíli dron přidal a v plném letu ho udeřil do hrudi, takže padl na zem jako podřátý. Z větví na zdi vykoukla Lukasova hlava.

„Koukám, že jsem přišel právě včas,“ řekl a seskočil.

Stála jsem a nevěřila svým očím. Úlevou se mi koulely slzy po tvářích.

„Timo?“ zašeptala jsem.

„Spí v té příšerné rachotině, kterou vám půjčila tvoje kámoška.“

„Viděli jsme tě. Kde jsi byl celou dobu?“

„S Benem jsme vyzvedli Andílka. Babičce jsem vysvětlil, že by měla svého vnuka upozornit na fakt, že za únos dítěte mu hrozí vězení. A jestli bude dál kontaktovat tebe nebo Tima, podám na něj trestní oznámení za stalking.“

„Nejspíš jste ji vyděsili, protože Michaelovi hned volala.“

„A my zavoláme policajty. Sanitka už jede,“ řekl chlápek, kterého jsem viděla o pár hodin dřív na policii.

„Vy jste Theo,“ pokývla jsem.

Usmál se. „Konečně nějaká ženská, která si mě pamatuje.“ Pak mi poklepal na rameno a prohlásil, že jsem dobrá. Bylo mi jedno.

„Jdu za Timem,“ řekla jsem a vyšla z parku.

Ležel na zadních sedačkách golfu a spal. Vypadal pobledle. „Vůbec se mi nelíbí,“ vyděsila jsem se.

„Nám taky ne.“

Sotva to dořekl, ozvalo se od hlavní silnice houkání.

„Koukám, že dneska si těch doktorů užiju,“ podotkla jsem.

Sanitka zajela ke garážím. Vystoupila z ní lékařka a dva záchranáři.

Představili jsme se a v krátkosti jí vysvětlili situaci. Prohlédla Tima, změnila mu tlak a rozhodla, že ho vezmou s sebou.

„Můžu jet se synem?“ zeptala jsem se.

„To bude rozumné. Někdo by vás měl prohlédnout a ošetřit ty tržné rány,“ konstatovala.

„V parku je zraněný muž, který mě napadl,“ informovala jsem ji.

„Přivolám kolegy,“ slíbila. „My musíme jet. Pojdte.“

Jeden ze záchranářů odnesl Tima do sanitky.

„Kam nás povežete?“ zeptala jsem se.

„Do Nemocnice milosrdných bratří na Kajetánském náměstí.“

„Řekneš to Lukasovi?“ otočila jsem se k Benovi.

„Jasně, spolehni se.“